

CARTA A UN SOLDAT

Estimat fill meu,

Algú podria pensar que mai més s'entrellaçaran de nou els nostres destins, impulsats a volar lluny des del dia que vares pujar en aquell tren on jo ja no et podia seguir. I qui ho pensi s'equivoca, n'estic segur. Com pot ser que tots aquells amanyacs infantils i contes de pirates, per nosaltres mateixos siguin destruïts? L'esperança que em representaves, tu mateix la vas fer miques. Amb foc i sense pietat, en pols la convertires. Com et podies imaginar el buit que deixaries a l'endinsar-te al tren? Com et vaig poder culpar per seguir aquest teu camí de reptes, alegries, acomiadaments, fantasia i somnis? Sí, sobretot de somnis. I és per això que en aquest dia assolellat, encara que estrany venint d'una mare, et demano disculpes. Sembla ser cert que quan aprenem una lliçó ens ha de costar tot aquest patiment i dolor, i jo, t'ho prometo que aquesta ja l'he apresada.

Si no et fa res, començaré recordant el dia que finalment vares decidir-te a escollir què t'agradaria fer a la vida. Era d'esperar que optaries per quelcom heroic que requerís valentia i coratge, però el somni d'una mare no acostuma a ser precisament tenir un soldat com a fill allà on no el pot ajudar. Et semblarà mentida però segueixo enyorant els teus encants, situats qui sap a quin desolat indret de la terra vetllant per persones realment indefenses. Ara finalment he entès que aquestes persones et necessiten. Et necessiten de la mateixa manera que jo, des del meu menyspreable egoisme et segueixo necessitant. Però encara per sobre d'aquest egoisme, me n'he adonat per fi que la clau de la meva satisfacció és la teva felicitat. El plor que em torna recordant el risc amb què poses la teva vida només és la prova de la meva estima, creu-me.

Aquesta vida, però, l'has consagrat a una missió de la qual m'enorgulleixo. Espero que em perdonis, a l'igual que veure't aviat i escoltar per fi la teva veu abans de que ploqui altre cop.

Fins molt aviat,

La teva mare.